

Asia: VN/279/2018

Lausuntopyyntö luonnoksesta hallituksen esitykseksi kaavoitus- ja rakentamislainsiksi

Lausunnonantajan lausunto

Huomioita alueidenkäytön kokonaisuudesta (erityisesti luvut 1-16, 37-40)

1. Alueidenkäytön kokonaisuus

Luonnon monimuotoisuus ja ekosysteemipalvelut

Alueidenkäytön kokonaisuuteen liittyy nähdäksemme keskeisimpänä ongelmana ekosysteemipalveluiden käsitteen ja luonnon monimuotoisuuden kokonaisuuden vaillinainen huomioiminen. Laki lähtee erittäin ihmiskeskeisestä alueiden ”käytöstä” (sic), eikä se huomioi sellaisia takaisinkytkentävaikutusten eliminointeja, jotka vaikuttavat myös ihmisten terveyteen ja turvallisuuden luonnon monimuotoisuuden ja luontokadon ehkäisyn näkökulmasta.

Siltä osin kuin laki kytkeytyy metsien käyttöön, tulisi tässä laissa huomioida riittävät kannusteet metsien suojeluun ja mieltää myös niiden rauhoittaminen muun lajiston ja sitä kautta ihmisen turvallisuuden vaikuttavana tekijänä. Koko lakiluonnos tähtää ihmisikää mittavasti pidempiin aikamittakaavoihin, mutta tämä seikka on olennainen etenkin metsiä sivuavien lainkohtien osalta.

Lakitekstissä nostetaan esiin viherympäristön riittävyys, luonnon monimuotoisuuden turvaaminen, luonnonympäristöjen vaaliminen sekä viherrakenteen jatkuminen. Nämä ovat tärkeitä tavoitteita, mutta lähestymistapa on edelleen liian passiivinen ja perustuu olemassa olevien arvojen vaalimiseen. Lähestymistapa pitäisi olla regeneratiivinen: tavoitteena pitäisi olla, että maankäytön suunnittelulla voidaan tunnistaa mahdollisuuksia monimuotoisuuden lisäämiseen.

Nykyisissä maankäytön suunnittelun prosesseissa luonnon monimuotoisuutta huomioidaan lähinnä suojeltavien lajien ja monimuotoisuuden hot spotien näkökulmasta. Lakiuudistuksen tulisi kannustaa

entistä vahvemmin tunnistamaan, että kaikki luonto on arvokasta ja ekosysteemipalveluja tuottavaa. Maankäytön suunnittelussa tulisi ymmärtää, että (tutkimusten perusteella) luonnon monimuotoisuuden heikkenemiseen vaikuttaa merkittävästi 1) viherrakenteiden kokonaispinta-alan pieneneminen, 2) paikallisella tasolla olemassa olevan luontaisen lajiston heikentäminen sekä 3) terveen maaperän hävittäminen ja mikrobitason monimuotoisuuden heikentäminen (mm. kaivuutöillä ja maanpintaa kattamalla). Edellä lueteltuja muutoksia ei mitata maankäytön suunnittelussa riittävässä määrin eikä niitä aina edes tunnisteta luonnon monimuotoisuuteen vaikuttaviksi tekijöiksi. Kuitenkin oikeilla toimenpiteillä uudis- ja korjausrakentamisen yhteydessä voidaan tehdä myös luonnonarvoja lisääviä toimenpiteitä, mikäli niitä ei nähdä vastakkaisina arvoina rakentamiselle ja esimerkiksi taloudelliselle tuottavuudelle. Parhaimmillaan uusi laki mahdollistaisi holistisemman ja uudistavan lähestymistavan luonnon monimuotoisuuteen.

Luonnon monimuotoisuus ja viherrakenteen jatkuvuus ovat toisiinsa yhteydessä. Tästä syystä viherrakenteen jatkuvuuden ja viheryhteyksien riittävyuden määrittämiseen maankäytön suunnittelussa tulisi käyttää todellisia ekologisia mittareita eikä pelkkää näennäistä, usein visuaalista yhteyttä voida pitää riittävänä ilman erillisiä perusteita. Edelleen viherrakenteen tuottamien ekosysteemipalveluiden tunnistaminen ja taloudellinen arvottaminen tulisi tuoda osaksi maankäytön suunnittelua sen kaikilla mittakaavatasoilla.

Huomioita viherrakenne-termin käytöstä

On erittäin tärkeä asia, että viherrakenne tunnustetaan lajiejhdotuksessa omana verkostonaan yhdyskuntarakenteen ja liikennejärjestelmän ohella maakuntakaavan, kaupunkiseutus suunnitelman ja yleiskaavan tasolla. Viherrakenteen tunnistaminen ja kehittäminen edesauttaa mm. ilmastonmuutokseen sopeutumisessa, monimuotoisuuden vaalimisessa ja terveellisen elinympäristön suunnittelussa. Kuitenkin viherrakenteen määrittelyyn ja arvottamiseen liittyy merkittäviä puutteita:

- Nyt esitetty viherrakenteen määrittely ylläpitää kaupunki- luonto dikotomiaa eikä mahdollista viherrakenteen ymmärtämistä kaikkialle ml. rakennetuille alueille kauttaaltaan levittyvänä verkostona, jonka ydinalueita laajemmat luontoalueet ovat, mutta jonka ylläpitäminen ja vahvistaminen myös rakennetussa ympäristössä on tärkeää.
- Viherrakenne-terminä ei ole tuotu asemakaavatasolle, vaikka tiivistikin rakennetussakin ympäristössä alueen liittyminen laajempaan viherrakenneverkostoon tulisi tunnistaa ja rakennetun ympäristön viherrakenteen elementtejä tulisi suunnitella osana kokonaisuutta, eikä yksittäisinä frakmenteina.
- Laissa ei tunnusteta, että tärkein viherrakenteen ominaisuus on se monitoiminnallisuus eli kyky tuottaa useita ekosysteemipalveluita samanaikaisesti. Monitoiminnallisuuden edellytyksenä ovat toimivat ekologiset prosessit, jotka maankäytön suunnittelussa tulisi tunnistaa ja varata niille tarkoituksenmukaisella tavalla riittävästi tilaa. Toimivien ekologisten prosessien säilyttäminen ja ennallistaminen sekä niiden mahdollistama viherrakenteen monitoiminnallisuuden tukeminen tulisi asettaa tavoitteeksi kaikilla maankäytön suunnittelun mittakaavatasoilla.

- Iso epäkohta on myös, että tervettä maaperää ei ole tunnistettu yhdeksi monitoiminnallisen viherrakenteen merkittäväksi osaksi ja edellytykseksi. Myöskään hulevesien hallinnan yhteyttä riittävään ja monitoiminnalliseen viherrakenteeseen ei ole lakiluonnoksessa tunnistettu.
- Lakiluonnoksessa määritetään, että viherrakenteen muodostavat alueet, joilla on erityistä merkitystä alueiden kytkeytyneisyyden, ekologisten yhteyksien, luonnon monimuotoisuuden, virkistys- ja ilmastonmuutoksen kannalta. Tällaisen erityisen merkityksen määrittäminen on tulkinnanvaraista, haastavaa ja tulisi muotoilla peremmin ohjaavaksi. Ilmastonmuutoksen ja luontokadon aikakaudella jota elämme, viherrakenteen kaikilla osilla on erityistä merkitystä mm. elinympäristöjen tarjonnassa ja hiilensidonnassa.

Huomioita kaavojen toteuttamisen kokonaisuudesta (erityisesti luvut 1, 17-24, 37-40)

Ks. Huomioita alueidenkäytön kokonaisuudesta, myös alla.

Luonnon monimuotoisuus ja ekosysteemipalvelut

Alueidenkäytön kokonaisuuteen liittyy nähdäksemme keskeisimpänä ongelmana ekosysteemipalveluiden käsitteen ja luonnon monimuotoisuuden kokonaisuuden vaillinainen huomioiminen. Laki lähtee erittäin ihmiskeskeisestä alueiden ”käytöstä” (sic), eikä se huomioi sellaisia takaisinkytkentävaikutusten eliminoiteja, jotka vaikuttavat myös ihmisten terveyteen ja turvallisuuteen luonnon monimuotoisuuden ja luontokadon ehkäisyn näkökulmasta.

Siltä osin kuin laki kytkeytyy metsien käyttöön, tulisi tässä laissa huomioida riittävät kannusteet metsien suojeluun ja mieltää myös niiden rauhoittaminen muun lajiston ja sitä kautta ihmisen turvallisuuteen vaikuttavana tekijänä. Koko lakiluonnos tähtää ihmisikää mittavasti pidempiin aikamittakaavoihin, mutta tämä seikka on olennainen etenkin metsiä sivuavien lainkohtien osalta.

Lakitekstissä nostetaan esiin viherympäristön riittävyys, luonnon monimuotoisuuden turvaaminen, luonnonympäristöjen vaaliminen sekä viherrakenteen jatkuminen. Nämä ovat tärkeitä tavoitteita, mutta lähestymistapa on edelleen liian passiivinen ja perustuu olemassa olevien arvojen vaalimiseen. Lähestymistapa pitäisi olla regeneratiivinen: tavoitteena pitäisi olla, että maankäytön suunnittelulla voidaan tunnistaa mahdollisuuksia monimuotoisuuden lisäämiseen.

Nykyisissä maankäytön suunnittelun prosesseissa luonnon monimuotoisuutta huomioidaan lähinnä suojeltavien lajien ja monimuotoisuuden hot spotien näkökulmasta. Lakiuudistuksen tulisi kannustaa entistä vahvemmin tunnistamaan, että kaikki luonto on arvokasta ja ekosysteemipalveluja tuottavaa. Maankäytön suunnittelussa tulisi ymmärtää, että (tutkimusten perusteella) luonnon monimuotoisuuden heikkenemiseen vaikuttaa merkittävästi 1) viherrakenteiden kokonaispinta-alan pieneneminen, 2) paikallisella tasolla olemassa olevan luontaisen lajiston heikentäminen sekä 3)

terveen maaperän hävittäminen ja mikrobitason monimuotoisuuden heikentäminen (mm. kaivuutöillä ja maanpintaa kattamalla). Edellä lueteltuja muutoksia ei mitata maankäytön suunnittelussa riittävässä määrin eikä niitä aina edes tunnisteta luonnon monimuotoisuuteen vaikuttaviksi tekijöiksi. Kuitenkin oikeilla toimenpiteillä uudis- ja korjausrakentamisen yhteydessä voidaan tehdä myös luonnonarvoja lisääviä toimenpiteitä, mikäli niitä ei nähdä vastakkaisina arvoina rakentamiselle ja esimerkiksi taloudelliselle tuottavuudelle. Parhaimmillaan uusi laki mahdollistaisi holistisemman ja uudistavan lähestymistavan luonnon monimuotoisuuteen.

Luonnon monimuotoisuus ja viherrakenteen jatkuvuus ovat toisiinsa yhteydessä. Tästä syystä viherrakenteen jatkuvuuden ja viheryhteyksien riittävyuden määrittämiseen maankäytön suunnittelussa tulisi käyttää todellisia ekologisia mittareita eikä pelkkää näennäistä, usein visuaalista yhteyttä voida pitää riittävänä ilman erillisiä perusteita. Edelleen viherrakenteen tuottamien ekosysteemipalveluiden tunnistaminen ja taloudellinen arvottaminen tulisi tuoda osaksi maankäytön suunnittelua sen kaikilla mittakaavatasoilla.

Huomioita viherrakenne-termin käytöstä

On erittäin tärkeä asia, että viherrakenne tunnustetaan lajiejdotuksessa omana verkostonaan yhdyskuntarakenteen ja liikennejärjestelmän ohella maakuntakaavan, kaupunkiseutusunnitelman ja yleiskaavan tasolla. Viherrakenteen tunnistaminen ja kehittäminen edesauttaa mm. ilmastonmuutokseen sopeutumisessa, monimuotoisuuden vaalimisessa ja terveellisen elinympäristön suunnittelussa. Kuitenkin viherrakenteen määrittelyyn ja arvottamiseen liittyy merkittäviä puutteita:

- Nyt esitetty viherrakenteen määrittely ylläpitää kaupunki- luonto dikotomiaa eikä mahdollista viherrakenteen ymmärtämistä kaikkialle ml. rakennetuille alueille kauttaaltaan levittyvänä verkostona, jonka ydinalueita laajemmat luontoalueet ovat, mutta jonka ylläpitäminen ja vahvistaminen myös rakennetussa ympäristössä on tärkeää.
- Viherrakenne-terminä ei ole tuotu asemakaavatasolle, vaikka tiivistikin rakennetussakin ympäristössä alueen liittyminen laajempaan viherrakenneverkostoon tulisi tunnistaa ja rakennetun ympäristön viherrakenteen elementtejä tulisi suunnitella osana kokonaisuutta, eikä yksittäisinä frakmenteina.
- Laissa ei tunnusteta, että tärkein viherrakenteen ominaisuus on se monitoiminnallisuus eli kyky tuottaa useita ekosysteemipalveluita samanaikaisesti. Monitoiminnallisuuden edellytyksenä ovat toimivat ekologiset prosessit, jotka maankäytön suunnittelussa tulisi tunnistaa ja varata niille tarkoituksenmukaisella tavalla riittävästi tilaa. Toimivien ekologisten prosessien säilyttäminen ja ennallistaminen sekä niiden mahdollistama viherrakenteen monitoiminnallisuuden tukeminen tulisi asettaa tavoitteeksi kaikilla maankäytön suunnittelun mittakaavatasoilla.
- Iso epäkohta on myös, että tervettä maaperää ei ole tunnustettu yhdeksi monitoiminnallisen viherrakenteen merkittäväksi osaksi ja edellytykseksi. Myöskään hulevesien hallinnan yhteyttä riittävään ja monitoiminnalliseen viherrakenteeseen ei ole lakiluonnoksessa tunnustettu.
- Lakiluonnoksessa määritetään, että viherrakenteen muodostavat alueet, joilla on erityistä merkitystä alueiden kytkeytyneisyyden, ekologisten yhteyksien, luonnon monimuotoisuuden,

virikistyksen ja ilmastonmuutoksen kannalta. Tällaisen erityisen merkityksen määrittäminen on tulkinnanvaraista, haastavaa ja tulisi muotoilla peremmin ohjaavaksi. Ilmastonmuutoksen ja luontokadon aikakaudella jota elämme, viherrakenteen kaikilla osilla on erityistä merkitystä mm. elinympäristöjen tarjonnassa ja hiilensidonnassa.

Huomioita rakentamisen kokonaisuudesta (erityisesti luvut 1, 25-36, 37-40)

3. Rakentamisen kokonaisuus

Korjaamisen kannusteet

Lakiluonnoksen keskeisimpänä ongelmana on, että se ei kannusta riittävästi olemassa olevan rakennuskannan säilyttämiseen ja korjaamiseen. Lain hengen tulisi vielä tämänhetkistä esitystä vahvemmin lähteä rakennusten säilyttämisestä paikan päällä sekä purkamistilanteissa velvoittavista säädöksistä, joilla materiaalivirrat ja sitoutunut energia säilytetään kierrossa.

Rakennusaineiden ja rakenteiden myrkyttömyys ja terveellisyys

Lisäksi laki ei puutu tämänhetkisen rakentamisen merkittävimpään elinkaaririsktiin, joka liittyy synteettisten ja myrkyllisten materiaalien sallimiseen rakentamisessa sekä riskialttiisiin kerrosrakenteisiin. Lisäksi on erittäin ongelmallista, että laki suorastaan kannustaa vanhan mutta ei lailla tai asemakaavalla suojellun asemakaavan peruskorjaukseen, mikä pahimmillaan tuhoaa vuosisadan tai vuosisatoja moitteetta toimineita rakenteita esim. moderneilla eristekerroksilla.

Suhde EU-tason sääntelyyn

On ymmärrettävää, että laki pohjaa vahvasti EU-tason sääntelyyn ja direktiivien noudattamiseen, jotka tällä hetkellä sallivat monia sellaisia asioita, joita tämä lausunto kritisoi ja joita ei ole järkevää tai edes mahdollista ohjata kansallisella lainsäädännöllä.

Lain rakennuskannan kasvihuonekaasupäästöjä mittaavat työkalut ovat ongelmallisia, sillä ne ovat ennemminkin toteavia kuin alkuvaiheesta lähtien suunnittelua ohjaavia työkaluja. Lisäksi informaation keräämiseen liittyvä kuorma on liian raskas etenkin pieniin rakennushankkeisiin ryhtyville, joiden kohdalla ohjaava vaikutus tulisi olla ensisijainen.

Kestävä siirtymä

Lain tulisi luoda sääntelyn, hinnoittelun, kannustimin ja haittaverotuksen sekä kestävien investointien yhdistelmällä pakko kasvihuonepäästöttömään rakentamissektoriin vuoteen 2025 mennessä siten, että painopiste siirtyy päästökaupan keinoin kohti raaka-aineiden ja energiantuotannon lähteiden hiilettömyyttä vuoteen 2040 mennessä (tarkoittaen että mahdollisuutta kompensoida esim. betonin ja teräksen päästöjä esimerkiksi metsien suojeluun tai muihin hiilinieluihin vähennetään asteittain vuosina 2025–2040).

Lakiluonnoksen tavoitteet ovat monilta osin oikeansuuntaisia. Lain kohtien muotoilussa on kuitenkin laajoja keskeneräisyydestä ja asetuksiin sekä hallituspäätöksiin liittyviä ulkoistamisia, jotka tekevät lausunnon antamisesta osin vaikeaa. Monet hyvää tarkoittavat lakikohdat vesittyvät täydellisesti, mikäli kulloinenkin vallassa oleva hallitus voi säätää raja-arvoista poliittisin perustein. Periaatteessa raja-arvot ovat parlamentaarisella sääntelyllä jopa heikompi puuttumisen muoto kuin esimerkiksi päästökauppa

Elinkaaren käsite

Rakennuksen kasvihuonekaasupäästöjen ja energiankulutuksen osalta olisi eroteltava toisistaan elinkaaren aikainen tieto, josta on mahdollista saada välitöntä tarkkaa informaatiota (rakennusmateriaaleihin sitoutunut energia ja rakentamisen aiheuttamat päästöt) ja rakennuksen käyttöenergia (joka perustuu arvaukseen, sillä emme voi varmuudella tietää, millä tavoin rakennusten käyttöenergia tullaan tuottamaan, ja mitä kauemmas katsotaan, sitä epävarmempaa tämä tieto on). Tästä syystä elinkaaren käsite on ongelmallinen, ja rakennukset pitäisi lähtökohtaisesti suunnitella elinkaarettomiksi eli tähdätä mittaamattoman pitkään elinkaareen sekä rakennusten että rakennusosien osalta.

Teknisen käyttöiän käsite

Teknisen käyttöiän sekä elinkaaren (päätepisteen) käsitteestä olisi luovuttava, tai ainakin vapautettava periaatteessa mittaamattoman ajan päähän asti korjattavissa olevat rakennusosat teknisen käyttöiän määrittelyn vaatimuksesta.

Rakennuksen vähähiilisuuden arviointimenetelmä

Lakiluonnoksessa viitataan YM:n laatimaan rakennuksen vähähiilisuuden arviointimenetelmään, missä on joitain puutteita. Tähän arviointimenetelmään tulisi sisältää paikalta purettavan rakennuksen materiaaleihin sitoutunut tai niiden valmistukseen kulunut energia (nykyhetken keskimääräisessä laskentatasossa kansallisella tasolla).

Kansallinen rakennusmateriaalipankki

Laissa olisi luotava selkeämmät edellytykset purettavien tai osin purettavien rakennusten materiaalien siirtymille sekä sääntelyn ja velvoitteiden (esim. haittaverot) keinoin. Tällä voidaan

ehkäistä myös turhaa purkamista ja lyhyen tähtäimen voittojen tavoitteluun liittyvää rakennuttamista ja kiinteistöspekulaatiota.

Terveys ja turvallisuus

Lisättävä biosfäärinäkökulma ja ekosysteemipalvelut. Terveellisyys ja turvallisuus on nyt huomioitu etenkin välittömien riskien osalta, joita rakennusta käyttävä ihminen kohtaa. Jo alueidenkäytön osalta toteamamme jatkoksi on tässäkin kohtaa todettava, että rakentamisessa ei tulisi priorisoida välittömässä lähitulevaisuudessa ihmisajalle terveellisiä ja turvallisia ratkaisuja, mikäli ne aiheuttavat biosfäärille ja sitä kautta myös ihmiselle edellä mainittuja mittavampia terveyteen ja turvallisuuteen liittyviä riskejä.

Rakennusmateriaalien kierrätys

Laki pyrkii luomaan olosuhteita, jotka tähtäävät nyt neitseellisistä rakennusmateriaaleista rakennettavan rakennuskannan materiaalien uusiokäyttöön tulevaisuudessa, vuosikymmenten päästä. Lain tulisi mahdollistaa kierrätysmateriaalien käyttö nyt. Kierrätysmateriaalien käytön kasvattamisen kannalta olisi ensiarvoisen tärkeää, että uudisrakentamisessa käytettävien kierrätysmateriaalien standardisointisääntelyä helpotettaisiin. Kierrätetyiltä materiaaleilta ei tule vaatia samaa CE-merkintää kuin uusilta rakennustarvikkeilta, sillä se estää CE-merkintää vanhempien rakenteiden uudelleenkäyttämisen. Merkinnän vaatimisen sijaan nyt asetettavan lain on tarjottava tapa hyväksyttää kierrätetyt rakennusmateriaalit, vaikka niiltä puuttuisi EU:n rakennustuoteasetuksen mukainen merkintä, ja näin kannustaa materiaalien uudelleenkäyttöön.

Kysymyksiä lausunnonantajille

Lakiuudistuksen valmistelun aikana käydyissä keskusteluissa on ollut esillä myös maakuntakaavaa koskeva vaihtoehtoinen malli.

Vaihtoehtoisen mallin oleellisin ero lakiehdotukseen olisi se, että maakuntakaavan oikeusvaikutuksia ei rajattaisi laissa vaan maakuntakaava olisi nykyiseen tapaan kokonaisuudessaan oikeusvaikutteinen. Vaihtoehtoinen malli olisi oikeusvaikutusten osalta pääosin nykyisen lain kaltainen, mutta malli ei kuitenkaan sisältäisi nykyisen lain mukaista maakuntakaavan toteuttamisen edistämisvelvoitetta.

Myös vaihtoehtoisessa mallissa maakuntakaavassa olisi esitettävä aluerakenteen, liikennejärjestelmän ja liikenneverkon sekä viherrakenteen kehittämisen periaatteet, ja lisäksi maakuntakaavassa voitaisiin esittää myös muita maakunnan kehittämisen kannalta tarpeellisia asioita. Vaihtoehtoisen mallin mukaan maakuntakaavassa esitettävistä asioista kuitenkin rajattaisiin laissa nimenomaisesti pois yksittäisen kunnan yhdyskuntarakenne. Yksittäisen kunnan yhdyskuntarakenteeseen kuuluvia asioita ei olisi siten mahdollista sisällyttää maakuntakaavaan vaan ne ratkaistaan kuntakaavoituksessa.

Lausunnonantajia pyydetään esittämään näkemyksensä myös vaihtoehtoisesta mallista.

-

Maksuvelvollisuuden alkamisen raja (kerrosneliometriä

-

Kunnalle maksettavan maksun maksimimäärä tontin arvonnoususta (% arvonnoususta)

-

Erityisharkinta-alueen sijoittamisluvan lupaedellytyksissä ollaan palaamassa oikeusharkinnasta rakennuslain aikaiseen tarkoituksenmukaisuusharkintaan. Miten lupaedellytykset pitäisi kirjoittaa, jotta:

- a. tuomioistuimen kannalta kunnan myöntämä lupa on mahdollista pitää voimassa eikä lupa mene valituksen johdosta nurin oikeudessa automaattisesti esimerkiksi siksi, että luvalla käsitellään vain yhden rakennuspaikan, eikä sitä ympäröivien alueiden tilanne?
- b. kunnan kannalta on mahdollista evätä lupa esimerkiksi siksi, että kyseinen rakentamisen lievealue on suunniteltava kaavoituksellisesti kokonaisuutena?

-

Miten päävastuullisen toteuttajan toteutusvastuuta koskevan pykälän perustelut pitäisi kirjoittaa, jotta niistä kävisi kyllin selkeästi ilmi, että allianssimallin tai muiden yhteistoiminnallisten toteutusmuotojen käyttäminen on hankkeessa mahdollista?

-

Millaisia ja kuinka suuria taloudellisia vaikutuksia näette päävastuullisen toteuttajan toteutusvastuun aiheuttavan kuluttajille?

-

Olennaisten teknisten vaatimusten vaatimustasoa ei ole lähtökohtaisesti muutettu kaavoitus- ja rakentamislaisissa lukuun ottamatta luonnonvalon johtamista asuintilaan. Miten asumista ja majoitusta koskevia olennaisia teknisiä vaatimuksia pitäisi mielestänne muuttaa ottaen huomioon kalustettujen asuntojen vuokraus ja Airbnb-toiminta?

-

Millaisia vaikutuksia näette ehdotettujen muutosten aiheuttavan?

-

Savolainen Panu
Aalto-yliopisto

Kuusela Pihla
Elokapinan arkkitehdit